

Kâğıt Kayık

Yavuz DEMİRKIRAN

Kâğıt Kayık

Yavuz DEMİRKİRAN

Yağmur durmuştu ve dünya taze ve temiz kokuyordu. Yedi yaşındaki Daniel, sarı yağmurlukları ve mavi lastik çizmeleriyle dev bir su birikintisinin kenarında duruyordu. Büyükbabası Tom ona kusursuz bir kâğıt kayığın nasıl katlanacağını öğretmişti. Daniel küçük beyaz kayığı dikkatlice suya bıraktı. Kayık hafifçe sallandı ve Daniel aralıklı dişleriyle gülümsedi.

Aniden Daniel'in etrafındaki dünya büyümeye başladı. Yoksa o mu küçülüyordu! Su birikintisi genişleyip genişledi ve kocaman bir okyanus gibi göründü. Daniel kendine baktı. Artık bir düğme boyutundaydı! Kâğıt kayığı yanında yüzüyordu, artık gerçek bir gemiydi. Kıvrırcık siyah saçlarında minik bir kâğıt denizci şapkası belirdi. "Macera zamanı!" diye sevindi.

Daniel kâğıt kayığına bindi ve yumuşak bir esinti kâğıt yelkenini doldurdu. Su birikintisi okyanusu öğleden sonra güneşinin altında pırıl pırıl parlıyordu. Yüzen çay fincanları küçük adalar gibi sürükleniyor, çakıl taşı adaları sudan yükseliyordu. Daniel kendini cesur ve meraklı hissetti. Geçen bir uğur böceğine el salladı ve büyük bilinmeze yelken açtı.

Daniel yelken açarken uzakta garip bir ışığın yanıp söndüğünü fark etti. Işık, bir kayanın üzerindeki deniz kabuğu deniz fenerinden geliyordu. Kabuğun içinde, sedef pembe tenli ve sarmal kabuk saçlı minik bekçi Shelly yaşıyordu. Mavi beyaz çizgili bir ceket giymiş ve küçük pirinç bir fener tutuyordu. "Merhaba!" diye seslendi. "İlerideki girdaba dikkat et!"

Daniel Shelly'ye teşekkür etti ve yoluna devam etti. Su birikintisi okyanusu harikalarla doluydu. İçinde bir karınca ailesi olan yüzen bir çay fincanının yanından geçti. El sallayıp sevindiler. Sonra pürüzsüz çakıl taşlarından yapılmış bir ada gördü. Tepesinde küçük bir kurbağa oturmuş, merhaba diye vrak vrak ediyordu. Daniel kendini gerçek bir kâşif gibi hissetti. Ama dikkatli olması gerektiğini biliyordu.

Aniden su dönmeye başladı. İleride kocaman bir girdap dönüyor, köpüklü kollarını uzatıyordu. Merkezden iki parlayan soluk göz bakıyordu. Yüzen çay fincanlarından ve çakıl taşlarından bir taş etrafında dönüyordu. Daniel'in kalbi hızla çarptı. Girdap oyuncuydu ama tehlikeliydi. Kâğıt kayığını giderek daha da yakına çekiyordu. Daniel hızlı düşünmeliydi.

Daniel Büyükbaba Tom'un sözlerini hatırladı: "Sakin ve akıllı kalırsan küçük fikirler büyüyebilir." Derin bir nefes aldı. Girdap kayığını çekiştiriyordu ama Daniel tutundu. Yardımcı olacak bir şey aradı. Yüzen bir dal sürüklenip geçti ve onu yakaladı. Sonra düşmüş bir yaprak ve bir tutam ot gördü.

Daniel dalı çıkarıp kâğıt kayıktaki küçük bir yırtığın üzerine yerleştirdi. Otlı bağladı. Sonra yaprağı başka bir zayıf noktanın üzerine bastırdı. Elleri hızlı ve dikkatli çalışıyordu. Girdap daha hızlı dnyordu ama Daniel paniğe kapılmadı. Bykbabasının kâğıdı nasıl katladığını hatırladı. Yüzen bir ağaç kabuğu parçasından minik bir yama yaptı.

Her onarımla kâğıt kayak güçlendi. Daniel denge için bir çakıl taşı ve dümen için biraz yosun ekledi. Girdabın gözleri şaşkınlıkla kırıştı. Daniel yosunla dümen kırdı ve kayak istikrarlı bir şekilde ilerledi. Artık korkmuyordu. Akıllı olmakla çok meşguldü. Girdabın çekişi azalmaya başladı.

Daniel'in kayığı girdabın kenarından sıyrılıp geçti. Döner su sakinleşti ve parlayan gözler yeniden kırıştı. Daniel vedalaştı. Girdap, çay fincanlarından tacı sallanarak uzaklaştı. Daniel başarmıştı! Küçük kayığı güvendedi. Gururlu ve sakin bir şekilde yoluna devam etti. Su birikintisi okyanusu yeni harikalarla dolu olarak uzanıyordu.

Deniz feneri bekçisi Shelly pirinç fenerini kutlama için yaktı. Daniel deniz kabuğu deniz fenerine geri döndü. Shelly sevinçle bağırdı: "Kayıgını tek başına onardın!" Daniel aralıklı dişleriyle gülümsedi. Shelly'ye daldan, yapraktan ve ottan bahsetti. Shelly bilgece başını salladı. "Küçük şeyler büyük işler yapabilir," dedi.

Daniel becerikli olmanın kâğıt katlamaya benzediğini fark etti. Her küçük katlama bir şeyi güçlendiriyordu. Kayığını onarmak için bulduklarını kullanmıştı. Artık her şeye hazır hissediyordu. Shelly'ye teşekkür etti ve yeniden yelken açtı. Su birikintisi okyanusu artık daha küçük, daha dostça görünüyordu. Daniel her zaman bir yol bulabileceğini biliyordu.

Daniel yelken açarken dünya yeniden büyümeye başladı. Yoksa o mu yeniden büyüyordu! Su birikintisi normal boyutuna küçüldü. Daniel kendini arka bahçesinde, normal boyutunda buldu. Kâğıt kayığı su birikintisinde yüzüyordu, biraz hırpalanmış ama hâlâ sağlamdı. Daniel sevinçle güldü. Büyük bir maceraya çıkmıştı.

Tam o sırada Büyükbaba Tom ahşap bastonuyla dışarı çıktı. Kâğıt kayığı gördü ve gülümsedi. "Görünüşe göre epey bir yolculuk yapmışsın," dedi. Daniel başını salladı. Büyükbabasına minik Shelly'yi ve girdabı anlattı. Büyükbabanın gür beyaz kaşları yukarı kalktı. "Onu dallarla ve yapraklarla mı onardın? Bu çok akıllıca!"

Büyükbaba Tom Daniel'in yanına diz çöktü. "Unutma," dedi nazıkçe, "küçük bir fikir bile büyük bir şeye dönüşebilir." Daniel kâğıt kayığına baktı ve gülümsedi. Bunun doğru olduğunu biliyordu. Küçüktü ama cesur ve becerikliydi. Su birikintisi güneşte pırıl pırıl parlıyordu. Daniel küçük kayığı ve büyük macerasıyla gurur duydu.

O akşam Daniel kâğıt kayığı rafına koydu. Minik deniz fenerini, yüzen çay fincanlarını ve dönen girdabı hep hatırlayacaktı. Ve Büyükbaba'nın sözlerini hep hatırlayacaktı. Özenle katlanan küçük fikirler okyanusları aşabilir. Daniel gülümsedi ve bir sonraki büyük yolculuğunu hayal ederek uykuya daldı.